

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Nagy Miklós ügyvéd (1126 Budapest, Márvány u. 42. III/2.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Fóris-Schneider-Szép-Zaccomer Ügyvédi Iroda (7400 Kaposvár, Ezredév u. 1. ügyintéző dr. Fóris Kálmán ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen 26.513.589 forint vételár megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 1.G.40.070/2007/14. számú ítélete ellen az alperes 15. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 597.000 (ötszázkilencvenhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság az alperest 26.513.589 forint vételár és kamatai megfizetésére kötelezte. Megállapította, hogy a felperes által 2006. évben szállított terményeket az alperes kifogás nélkül átvette és felhasználta, a vételárat azonban nem fizette meg. Nem találta megalapozottnak az alperes ellenkérelmét, amely szerint a felperes által elkészített 2007. januári megállapodás-tervezet szerinti tartalommal szóban illetve ráutaló magatartással megállapodás jött létre közöttük, amelyben a felperes vállalta, hogy a 26.538.000 forint összegű követelést nem érvényesíti addig, amíg az alperes és a F. H. Kft. a kötelezettségeit teljesíti. Ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között az újabb ötéves megállapodás tartalmát illetően nem jött létre konszenzus. Az ötéves megállapodás létrejöttének feltétele volt a F. H. Kft., S. I. és Sz. I. kezességvállalása. A Ptk. 272. § (2) bekezdése szerint kezességet csak írásban lehet érvényesen vállalni, így a F. H.

Kft., Sz. I. és S. I. ezzel kapcsolatos szóbeli nyilatkozatai irrelevánsak. A mindkét fél akaratának megfelelő tartalmú írásbeli készfizető kezesi kötelezettségvállalás nélkül már eleve az ötéves megállapodás sem jött létre. Nem jött létre a megállapodás ráutaló magatartással sem, a felperes részéről nem vitásan történtek áruszállítások, de nem az alperes által hivatkozott ötéves megállapodás, hanem a 2007. évre megkötött 2007. január 1-től december 31-ig tartó éves takarmányszállítási szerződés alapján. Ezért nem állapítható meg, hogy a felperes lemondott volna a vételár követelés érvényesítéséről.

Az ítélet ellen az alperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetet utasítsa el. Álláspontja szerint megállapítható, hogy a szerződéstervezet megküldését követően a felek közötti megállapodás az abban meghatározott feltételek szerint létrejött, az alperes a felperes ajánlatának ismeretében az együttműködést fenntartva a felperestől árut rendelt, az áru ellenértékét pedig megfizette. A teljesítés tehát az alperes részéről megkezdődött, ily módon a megállapodásban foglaltakat elfogadta. A felperes azzal, hogy az általa elkészített szerződés-tervezetet megküldte, a maga részéről a szerződési ajánlatot megtette. Az alperes szerződéskötési akaratát a Ptk. 216. § (1) bekezdésének megfelelő ráutaló magatartással juttatta kifejezésre.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. Az ítélet jogi indokolásával a másodfokú bíróság egyetért, ezért azt helyes indokai alapján hagyta helyben. Az alperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság a következőkre utal:

A Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes igényérvényesítési jogáról lemondó nyilatkozatot is tartalmazó megállapodás a felek között létrejött, és helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes ezt nem tudta bizonyítani. A Ptk. 205. § (1) bekezdése szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. A Ptk. 216. § (1) bekezdése szerint szerződést jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában akár szóban, akár írásban lehet kötni. A szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni. Ráutaló magatartásnak csak az a magatartás minősül, amely kifejezi a felek szerződési akaratának egybeesését. Az egyértelmű bírói gyakorlat szerint a ráutaló magatartás nem hoz létre szerződést, ha a felek egyéb magatartása nem fejez ki megegyezést a szerződés lényeges tartalmában. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyításból egyértelműen megállapítható, hogy a 2007-től kezdődően öt évre szóló keretmegállapodás lényeges pontjai tekintetében a felek nem jutottak egyezsége. Az alperes 2007. április 16-i levelének tartalma minden kétséget kizáróan igazolja, hogy a megállapodás nem jött létre, a felek a lényeges kérdésekben nem tudtak megállapodni. A levélben foglalt alperesi nyilatkozat ténye és tartalma önmagában

bizonyítja, hogy a felek nem tettek a keret-megállapodás létrehozására irányuló kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatot. Erre tekintettel a 2007. évi áruszállítások, az áru átvétele és kifizetése nem minősülhet ráutaló magatartásnak. Helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy ezek a szállítások nem a keret-megállapodás, hanem a 2007. évi szállítási szerződés alapján történtek.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, és az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére.

P é c s, 2008. június 18.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró